Ч. 38. Субота 2 марта (18 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Холмщина лишає ся при Королівстві польскім. — Італіяньско-турецка війна.

Российска дума приняла 151 голосами против 105 поправку октобриста Анрепа, після котрої холмска ґуберния має остати складовою частию Королівства. За поправкою голосували трудовики, социялісти, кадети, Поляки і більша часть октобристів, а против неї националісти, крайна правиця і право крило октобристів.

Опісля 139 голосами против 135 (7 послів здержало ся від голосованя) відкинено цілий §. 10 холмского предложеня, предвиджуючи виділене холмскої ґуберниї з польского Королівства.

Турецке міністерство війни одержало дня 23 с. м. депешу, що італіяньска кольонна, зложена з чотирох баталіонів піхоти і відділів кінноти та артилериї, пробувала заняти місцевість Цанцур, однак під сильним огнем Турків і Арабів мусіла зі стратами завернути. Цанцур лежить 20 кільометрів на захід від міста Тріполісу і є опорою турецкої дефензиви, яка в тій околици зібрала значні сили против задуманого італіяньского походу в глубину краю. Похід мав розпочати ся в найблизшім часі, але наперед Італіянці пробували заняти важну точку Цанцур. Ся точка для них незвичайно важна, бо з околиці Цанцуру Турки можуть бічними окриленями утруднити а навіть спинити всякий італіяньский рух, який виходить з міста Тріполісу або з оази Аінцари в глубину краю. З тої причини Італіянці по занятю Аінцари обсадили також Таджуру, що лежить на всхід від міста Тріполісу.

Похід, який має на меті окупацию гористого краю, віддаленого на яких 100 кільометрів від побережа, може з оперативних і технічних причин відбувати ся лише постепенно. Першим степенем має бути околиця коло Вір-едіна і Бір-тобраса, куди, по занятю Аінцари, дістали ся вже італіяньскі патрулї. Ті місцевости лежать 25 кільометрів від міста Тріполісу і яких 12 кільометрів від Аінцари; творять північну окраїну оази, що тягне ся ще десять кільометрів на полудне, де зачинає ся гористий край. Ся оаза не є така густа як Мшнія коло Тріполісу, де Італіянці мусіли вести бій від хати до хати, від дерева до дерева, щоби закутини мурів, городів, ровів і непроглядних гущавників очистити з Арабів. Отже в оазі коло Бір-едіна і Бір-тобраса турецка дефензива укріпила ся для дальшого опору Італіянцям. І коли Італіянці осягнуть щасливо сей перший степень своєї дороги в глубину краю, приступлять до укріпленя тої точки, щоби удержати єї в своїх руках; побудують фортифікациї, узброять їх тяжкими арматами і мітрайлєзами, обведуть довкола плоти з кільчастих дротів і вихіснують всякі здобутки кріпосної штуки, щоби охоронити кусник нової Італії перед нападами видідиченої людности. З'орґанізують сполученя з побережем, Тріполісом і Аінцарою, поведуть телєґрафічні лінії, уладять бездротні стациї і пустять зелізницю, яка вже тепер будує ся між Тріполісом та Аінцарою і небавком буде готова, на полудне в новоздобуті околиці, щоби могли швидко і кождої хвилї довозити персонал і воєнний материял.

Однако при тих роботах мине богато тиждні і аж тоді, коли дальший похід зможе успішно оперти ся на послїднім етапі і коли всї приготовленя до походу будуть скінчені, зробить ся кілька кроків близше цїли. Про скорість подій буде очевидно рішати опір неприятеля, якому Італіянці, приневолені питоменностями сеї пустинної війни, дали тепер чверть року часу і відпочинку, щоби приготовив ся до великої боротьби з вліздицями. Буде се тверда дорога, на яку Італіянці вступлять за кілька днів і властива війна зачне ся аж тепер.

ПАН ПУЦ і ПАН СКОПІЧЕК.

(З ческого — Л. Струпежницкого).

(Дальше).

V.

Був приємний, теплий, однако темний вечер. Цілий Ов заслонений нічною покривою був майже по вечери і поволи укладав ся до сну.

Лише дві особи, здавалось, не мають охоти до спаня. Ходили тихо і осторожно попри огород пана Пуца.

— Нині буде сидіти при картах, того можемо бути певні — говорив один з них.

— Добре відповів другий. — Тепер лиш чим скорше через паркан; але як нас зловлять, будуть нас уважати за злодіїв і —

— І замкнуть нас, то можливе.

Перелізли через паркан і тихонько підійшли огородом аж під наш дім.

— Диви, то там, а вікно на щастє отверте.

— Гаразд, то не високо.

— Ади, тут стоять тики.

— До діла.

Менший вхопивши тику, приставив єї до вікна.

— Досягне — сказав другий. — Тепер дай мені ліхтарню, так, і держи тику, аби не зсунула ся. — Так, добре....

І як кіт поліз по тиці до вікна, в котрім скоро зник, спустивши за собою заслону.

— Тепер я собі ляжу — сказав сам до себе той, що лишив ся в огороді і положив ся на траву.

За годину почув тихий голос. Заслона при вікні піднесла ся в гору. Схопивши ся, придержував тику, а чорна стать висунувши ся з вікна, легко спустила ся нею на долину.

Поклали скоро тику на попереднє місце і перелізши зручно паркан, поспішили до міста. Коли задержали ся на ринку, було може вже пів до дванацятої.

— А тепер Іржичку, розійдемо ся — сказав менший — однако ще одна замітка.

— Говори, з тебе мудрий хлопець і нераз скажеш щось розумного.

— Чи ти погадав над тим, що як пан Скопічек буде в добрім настрою, то засьміє ся з цілої тої штуки? Наша праця була би відтак безуспішна.

— На то я справді не погадав.

— Отже на то погадав я. Іди-ж тепер до дому і не жури ся нічим; я ще нині виструджу пану Скопічкови щось такого, що завтра буде напевно не в тім найліпшім настрою.

— Але скажи —

— Нічого, терпеливости, на говорене досить часу. Зроблю, що дасть ся зробити.

— То з Богом!

— З Богом!

Іржічек відійшов, а Каспар поступив лиш кілька кроків і задержав ся.

— Там мешкає — говорив сам до себе — там темно як в пивници; — певно сидить ще коло пива. Як прийде до дому, задзвонить, а єго пані прийде отвирати. Нині пійду я за дзвонити!

Сказав і пішов.

Задзвонив скоро, відтак відскочивши сховав ся за углом дому, розглядаючи ся обережно на всі сторони. Вскорі побачив у вікні над брамою сьвітло; отворила ся брама, а в ній появила ся пані Скопічкова, як звичайно в легких капцях, в білій спідници і з величезною ліхтарнею в руках.

Спершу здивувала ся, не видячи свого пана, але відтак відважила ся виступити з воріт на улицю і присьвічуючи собі оглядала ся на всі сторони, бо гадала, що ячмінний напиток може де повалив пана господаря. Однако нічо не бачила.

Була вже досить далеко від брами, коли нараз вискочив Каспер за угла, витягнув ключ з середини дверий і встромивши єго із вні, тріснув дверми, обернув ключ, витягнув єго і утік. Всьо стало ся в одній хвили.

Нещастна пані з ляку аж задеревіла. Але опаматавши ся, стала кричати несвоїм голосом.

Нічний вартівник, що був якраз недалеко, почув крик і прибіг з своїм величезним псом, котрого зараз зацькував, побачивши в

Новинки.

Львів, 1 марта 1912.

— **Іменованя.** Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів іменував матуриста Ів. Пітрофа практикантом почтовим.

— **П. Віцепрезидент** краевої Ради шкільної др. Дембовский з причини виїзду в справах урядових не буде приймати в неділю дня 3 марта.

— **Артистичний концерт** уладжує новозасноване сьпівацке товариство дружини українського театру „Теорбан“ при співучасти Вп. Ф. Лопатиньскої, О Бірецкої, С. Стадникової, Ев. Перфецкого і ак. хору „Бандурист“ дня 4 марта в сали „Народного Дому“. (Часть доходу призначена на „Рідну Школу“). Початок о год. 8 вечером. Білети скорше набувати можна в книгарни ім. Шевченка, Ринок 10, а в день концерту при касі о год. 6 вечером.

— **Загальні збори** філії „Сільского Господаря“ в Добромили відбудуть ся дня 4 марта 1912 о годині 1 в полудни, в сали „Народного Дому“. Порядок дневний: 1) Відчитанє протоколу з послідних зборів. 2) Звіт з діяльности філії через уступаючий Виділ за р. 1911. 3) Вибір нового Виділу. 4) Звіт комісиї контрольної. 5) Внесок на уділене абсолюториї і 6) Внесеня членів.

— **На кару смерти** засудив суд станиславівский Палашку Кушнірук, селянку з Пасічної літ 32, за убите свого мужа 42-літного Дмитра.

— **Пригода на зелізници.** Вчера досьвіта около пів до 5 год. поїзд товаровий ч. 395 в'їзджаючи до стациї Галич, наїхав на ряд возів стоячих на пляху ч. 5 і пять возів з того ряду розбив а решту викинув із шин. Машиніст при тім потовк ся трохи, але впрочім обійшло ся без катастрофи і перешкоди в руху поїздів.

— **Чернівці заразили ся від Львова.** З Черновець доносять: Оногди рано відорвав ся балькон ратушевий і впав на землю. Лиш завдяки тому, що стало ся то в такій порі, коли не було нікого на улици, обійшло ся без нещастя. Мабуть і цілий ратуш валить ся, бо фронт его, як кажуть, сильно попукав.

— **Самоубийства.** В середу досьвіта кинулась з вікна другого поверха на улицю в тім місци, де сходять ся улиці Зибликевича і Марка, Мария Шрайберова літ 50, жінка радника судового з Нового Санча і забила ся на місци. Нещаслива приїхала була до Львова лічити ся на хоробу нервову і позіставала під опікою лікарів. Хороба однак розвивала ся щораз більше і переходила в невелічиму а то спонукало нещасливу смерть собі зробити. — Вчера о 8 год. вечером застрілив ся в своїм мешканю при ул. Кохановского ч. 42 радник будівництва при Намістництві Каз. Брудзевский. Причина самоубийства незвістна.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Саля „Gwiazd-и“ ул. Францішканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В суботу 2 марта с. м. третий раз „Роксоляна“, опера в 3 діях з прольоґом Січиньского.

В неділю 3 марта дві послідні вистави, пополудни о 3 год. по зниженій ціні „Ой не ходи Грицю“, вечером новинка „Жага“, образ в 5 діях зі сьпівами і танцями М. Черняхівскої-Старицкої.

— **„За твоє жито, ще тебе побито“,** може собі сказати Йосиф Байко, Русин, котрого судьба кинула аж до Порт Артура, а там до арешту. Два місяці тому назад украв Байкови его земляк, Павло Дворник 30 долярів. Коли поліция впала на его слід, обжалував він Байка о крадіж тих гроший. Байко, не уміючи говорити по анґлійски, не знав, що его обжаловують о крадіж своїх власних гроший і з тої причини зістав засуджений на 18 місяців криміналу. Коли саме тепер справа вийшла на верх, судия казав его зараз випустити. Бідачиско пересидів два місяці у вязниці як би за то, що не научив ся по анґлійски.

— **Знов одного шпіґуна засудили.** Перед трибуналом орікаючим в Перемишли відбула ся розправа против якогось Івана Сакуляка з Варшави, літ 54, православної віри, котрий ще у вересни минулого року приїхав був до Перемишля, наймив тут собі помешканє в готели і від часу до часу вибирав ся в околиці міста, де знаходять ся форти і укріпленя. Поліция підглянула то і арештувала его яко підозріного. Сакуляк зізнав тоді, що він поправді есть льокаем у якогось інжиніра Пуловского, що той его „пан“ має зносини з російским ґенеральним штабом і післав его, щоби він відфотоґрафував мости, Сян і все, що ему сподобає ся, а він ему за то заплатить. Розправа відбувала ся тайно. Хто поправді есть той Сакуляк, годі знати; то однак здаєсь бути певною річию, що він ані не називає ся Сакуляк, ані не есть льокайом, бо коли уміє по російски, по польски і по німецки добре говорити а до того ще й фотоґрафувати, то видко, що то якийсь інтеліґентнійший чоловік і знаючий добре, за чим приїхав. По переслуханю кількох сьвідків, котрі зовсім не вияснили справи, слідували ореченя знатоків войскових. Майор Вітман зазначив, що з войскової точки погляду Сакуляк міг бути небезпечний. Того самого погляду був і поручник Міськевич.

темноті якусь незвичайну білу появу.

Пані Скопічкова втиснула ся в кут брами.

— Хто то? — кричав вартівник.

Біла поява не відзивала ся.

— Хто то? Говори; де книжка — питав дальше вартівник.

Біла знов нічого.

— Босий, бери! — крикнув вартівник.

Що правда то правда, Босий був пес розумний. Одним скоком опинив ся коло пані Скопічкової і вхопив еї за спідницю.

— Матію, закличте собі того пса, то я — скрикнула пані Скопічкова наполохана.

— Що? Хто я? Яка я? — і наставив до неї свою списy, котрої в день ніхто не бачив.

— То я, Скопічкова.

— Ну, та й диво! — То ви, пані-матко? А щож ви робите? Босий, не руш!

— Хтось дзвонив, я вийшла, — але зі встиду не можу навіть говорити. Завтра скажу вам о тім більше.

Вартівник вдоволив ся тим і відійшов.

Тепер вхопила пані Скопічкова за дзвінок.

— Марисю, отвори! — кричала.

Але Марися спала твердо; навіть не знала, що мати була вийшла з комнати.

Пані Скопічкова дзвонила дальше.

— Отвори, дитинко, скоро! — кричала знов.

Марися пробудила ся і поглянула з вікна.

— Христе Боже! Страх! — скрикнула побачивши білу появу під вікном.

— Отвори, Марисю, увільни мене!

— Я не отворю, не отворю, то страх — мамо, мамо!

— Дурна гуско! То не страх, то я, твоя мати!

— Ах, не отворю; мама спить!

— Засьвіти і подиви ся до постели, побачиш, що мене там нема.

Дочка послухала і вкінци рішила ся отворити.

— Марисю, возьми другий ключ!

Марися послухала і за хвилю мати дістала ся до дому.

— Але де ви, мамо, тепер ходили? — питала зачудована дочка.

— Мовчи, не говори о тім нічого татови, чуєш?

І Марися мовчала, бо тата ще не було дома.

Обі знов полягали.

— На другий раз подивлю насамперед хто дзвонить, заки отворю — погадала собі пані Скопічкова, прикриваючись периною.

Однако не довго лежала, бо дзвінок знов відозвав ся. Встала, поглянула до вікна, але коло брами не було нікого. Тількож не досить на тім. Дзвоненє повторяло ся аж шість разів з малими перервами.

Пані Скопічкова вже трясла ся зі злости.

Нараз роздав ся голос дзвінка семий раз, сим разом дуже сильно. Пані Скопічкова вискочила розлючена з постелі, вхопила миднцю повну води, що стояла ще від часу, як пан Скопічек умившись рано лишив еї і виляла воду з милинами просто на голову чоловіка, що стояв під дверми і ще дзвонив.

— Той мене попамятає! — відітхнула успокоєна — так скоро не прийде знов дзвонити!

Алеж в тім вже роздав ся страшний крик і проклони під вікном.

Мов громом ражена пані Скопічкова пізнала голос — свого мужа.

Каспер дуже добре обчислив собі; бігав і дзвонив так довго, аж доки пан Скопічек не надійшов до дому і не взяв на себе кари за него.

— До сто чортів! Що у мене діє ся? Жінко, що ти на мене виляла? Підеш отворити? — кричав мокрий пан Скопічек і тягнув за дзвінок як божевільний.

Пані Скопічкова віддих в собі задержувала, бачила, що зле.

— Марисю, іди отвори — просила дочки.

— Маму, я не піду, тато подякували би мені красно за то, що ви обляли его.

— Ах, Боже, що то буде! — подякувала пані Скопічкова.

Дзвінок дзвонив безустанно.

— Підете вже раз отворити чи ні? Мені вже зимно! Брррр! Отворіть, бо розібю ворота!

— Марисю, отвори! — просила знов пані Скопічкова.

— Отворіть ви, мамо — відповіла й собі Марися, але ні одна не пішла. А пан Скопічек бив кулаком до воріт і дальше дзвонив.

Знов прийшов нічний вартівник.

— А тут що знов за лоскіт? Ага, то ви, пане Скопічек? Бачите, перед хвилею виправляла такі гримоти, як ви тепер, ваша пані; була на улици лише в спідници, а до того ще з якимсь мужчиною.

Пана Скопічка немов би що укусило.

— Що, кажете, що тут була? — спитав живо.

— Спитайте еї самі, она вам то найліпше скаже — відповів вартівник.

— До сто чортів? Отворіть, бо хату підпалю! — Тягнув що сили за дзвінок, аж в тім дррр! — перестало дзвонити. Пан Скопічек урвав дзвінок.

Аж тепер відважила ся дочка зійти на долину і отворити. Ледви що пан Скопічек війшов до сіней, вже щедро почастував дівчину за отворене.

— Чому не хочете мені отворити? — питав. — Хто мене облив, що?

— Мама.

— Чому? Говори нещастна, бо голову зірву!

— Мама були в ночи на улици —

— Вартівник говорив також мені о тім! — закричав пан Скопічек. — То моя жінка волочить ся по ночи, а як іду до дому, поливає мене милинами? О, заплатить она за то!

— Але татунцю, якийсь мужчина ходить за —

— За нею! Я убю еї!

— Але ні, за дзвінок тягне.

— Неправда! Ви обі змовили ся!

Пан Скопічек сопучи зі злости, біг на гору. Влетів до комнати. Пані Скопічкова клячала вже на земли зі зложеними руками.

— На Бога, прошу тебе, даруй, я вже більше того не зроблю! — просила жалісно.

— Жінко, ти була з якимсь чужим мужчиною в ночи на дворі — не запирай ся, я всьо знаю!

— Так, але —

— Ніяке але. З мужчиною, що дзвонив.

— Він дзвонив, а я гадала, що ти —

— Що я ще в гостинници? — І перестав говорити; вхопив за палицю, але на то, що тої ночи діяло ся в домі пана Скопічка, спустім заслону.

Замітимо лише, що не спали аж до рана та що в наслідок того і всї їх сусіди не могли спати.

Намір Каспера удав ся цілковито.

(Конець буде)

Остаточно трибунал засудив Сакуляка на 13 місяців тяжкої вязниці, а по відсидженю кари на видалене з границь держави. Обжалований приймив вирок байдужно.

— Яка розкаль на декотрих улицях у Львові, можна собі уявити із слідуючої події: Вчера около пів до 9 год. рано їхав ул. Дідушицких віз з печивом з фабрики „Меркур" і нараз впав в таке болото, що коні не могли ніяк витягнути воза з него. Треба аж було завізвати робітників, щоби віз видобути з болота; они розгорнули болото лопатами і аж тоді удало ся віз витягнути.

— Про страшну катастрофу, яка склала ся в Стрию дня 25 лютого с. р., доносить до „Нового Слова": В неділю дня 25 лютого перед вечером їхав улицями міста з шаленою скоростию візник посесора із Станкова, Озії Цукерберґа, Гринь Налисник, гарним повозом, в котрім сиділи дві пані. Нагло на перехрестї кількох улиць навинулась під коні старша жінка Анеля Видра і потручена дишлем впала під коні. Коні єї вправді перескочили, однак ступінь повоза пірвав єї за ногу якось так нещасливо, що не могла відчепитись, а пяний візник замість затримати коні, почав ще більше їх наганяти і так волік по дорозі з яких два кільометри сю нещасну жінку, котра заєдно головою ударяла о камінний гостинець. Присутні, що бачили се страшне явище, кричали за візником, щоби спинив коні, але він зі страху гонив ще більше. Дехто пробовав здержати коні, але се не вдавалось. В однім місци якісь войскові з витягненими шаблями станули напротив, щоб здержати повіз, однак на вид розбішених конии уступили. Аж на скруті дороги, коли повіз в'їзджав під гору на міст, вдалось зібраним придержати коні. Одні кинулись витягати з під воза нещасну жінку, а другі почали бити і шарпати візника і булиб его по просту злінчували, колиб поліция не була вирвала его з рук розлюченої товпи; также паням сидячим в повозі не один кулачок обірзав ся. Витягнена з під воза жінка була зовсім непритомна і представляла страшний вид: обдерта, заболочена, покровавлена з порозбиваною головою, а з лиця ні сліду не стало. Візника спроваджено на поліцию, де списано з ним протокол, а нещастну жертву відвезено до тутешного шпиталя, де сконстатовано у неї зломане кількох ребер, рук і розбите лобини. Нещасна боре ся зі смертию і нема надії на єї виздоровлене, позаяк зістав нарушений мозок.

— Фреквенция на черновецкім університеті в послїднім році представляє ся як слїдує: Богословів: звичайн. 188, надзвичайн. 16 а 7 госпітантів; правників: 616 звич. слух., 19 надзвич. а 7 госпітантів; фільософів: 213 звич. слух., 159 надзвич., 11 фармацевтів а 3 госпітанти. Разом 1232 слухачів в того 176 женщин. Зі всїх було 907 слухачів з Буковини, з Галичини 195, з Дол. Австриї 5, з Гор. Австриї 1, з Тиролю 2, з Чех 2, з Морави 2, з Шлеска 2, з Угорщини і Семигороду 13, з Хорватиї і Славонії 3, з Боснї 4, з Сербії 4, з Болгариї 5. — По национальностям було: 614 Німців, 312 Румунів, 187 Русинів, 80 Поляків, 1 Чех, 1 Мадяр, 14 Сербів, 11 Москалів, 10 Болгар, 1 Вірменин і 1 Англїєць. — По віроісповіданю було: 450 гр.-правосл., 190 римо.кат., 88 гр.-кат., 8 вірм.-кат., 37 еванг., 455 мойс. вір. і 1 безвіроісповідний.

— Ще одна пригода на зелїзници. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Нинї около 6 год. рано вискочив із шин на зворотници у Львові перший віз особовий в'їзджаючого підгаєцкого поїзду особового ч. 5411. Крім незначного ушкодження двох подорожних пригода не потягнула за собою поважнїйших наслідків. Доходження ведуть ся.

Господарство, промисл і торговля.

— Ветеринарийно-господарский курс в Сокали. Заходом Філії краєв. Товариства господарского „Сільский Господар" в Сокали відбуде ся при підмозі Головного Виділу Товариства ветеринарийно-господарский курс в Сокали в днях 11, 12, 13 і 14 марта с. р., під проводом п. В. Чубатого, мійского ветеринарийного лїкаря з Дрогобича, після слїдуючої програми: А) Часть ветеринарийна, Вп. В. Чубатий: 1) Плекане зьвірят домашних, 2) Хороби у зьвірят домашних в наслідок злого плеканя і їх лїчене, 3) Хороби заразливі з примінєнем закона, з демонстрациями заразків, 4) Поміч тїльній корові з демонстрациями на фантомах, 5) Поміч в наглих випадках з демонстрациями на живих зьвірятах, 6) Купно зьвірят домашних на торзї, з демонстрациями на живих зьвірятах, 7) О хоробах зьвірят, при котрих можна купно уневажнити або жадати відшкодованя, 8) Розпізнаване віку у зьвірят домашних, з демонстрациями. Б) Часть господарска. 1) Вп. проф. Ст. Кордуба: Про управу пашних ростин, 2) Вп. проф. Павло Банах: Про садівництво. — Виклади ветеринарийні будуть супроводжатись демонстрациями на фантомах і на живих зьвірятах, як рівнож демонстрациями про практичне примінене ветеринарийних знарядів в господарстві. По викладах слїдувати будуть демонстрациї на скіоптиконї. Всяких інформаций уділяє і зголошеня на курс приймає п. Стефан Кордуба, проф. ґімн. в Сокали. — З президиї Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар" у Львові.

— Комунїкат краєвого Союза для збуту худоби з торгу на безроги у Відни дня 27-го лютого 1912 р.

Загальний згін виносив 15.565 штук. Ціни: Безроги галицкі, молоді, легкі „Пріма" 90 — 104; Безроги галицкі, тяжкі і товсті 104 — 114; Безроги галицкі, старі і вибраковані 80 — 90.

Тенденция: Наслїдком слабшого згону, був попит сильнїйший і цїни пішли в гору на всїх сортах о 4 сот.

Спілки приналежні до Краєвого Союза для збуту худоби доставили 1030 штук, на 1232 штук проданих через хлїборобску Аґенцию для продажи худоби.

Телеграми.

Льондон 1 марта. Положене здає ся знов кориснїйше, бо пішла чутка, що гірники вгодили ся на запоруку, якої жадають властителї копалень на случай мінімальної працї.

Пекін 1 марта. Заворушеня тревали оногди через цїлий день до пізної ночи. Ворохобники наробивши богато шкоди, виносять ся з міста з добичею. Огнї, підложені ними, прибрали величезні розміри. Сторожі посольств спровадили без перешкод чужинців до своїх посольств.

Теґеран 1 марта. Припускають, що переговори з бувшим шахом суть близькі кінця. Він одержить платню 75.000 томанів річно а крім того одноразово 70.000 томанів на заплату для своїх приклонників. Сю послїдну квоту будуть єму опісля стягати з пенсиї по 10.000 томанів річно. З Саляр ед Давлегом не прийшло до угоди. Саляр ед Давлех заняв Кермашах. Тепер машерує він на Гамдан. — Урядово доносять, що стан річи в Рештї і окрестности єсть повен розпуки.

Вашінґтон 1 марта. На ноту секретаря державного Кнокса в справі евентуального спільного поступованя в Хінї надіслали вже чотири держави відповідь, що годять ся на то предложене, а то: Анґлія, Німеччина, Росия і Японія. Від Австро-Угорщини, Франциї і Італії нема ще відповіди.

Рух поїздів зелїзничних

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем мінутовим.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 2·40, **8·25**, 8·45, **2·30§)**, **2·[illegible]** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшова, §) від 1/6 до 15/9 щоденно, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·25†), **2·18**, 8·[illegible] 11·13.
†) до Красного.

До Чернівець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·[illegible]
§) Від 18/5 до 10/9 виключно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·40, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·15.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·[illegible]** 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·58§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·[illegible], 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 виключно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Чернівець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, 5·[illegible], **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·12 §), 11·[illegible]
§) Від 18/5 до 10/9 виключно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·[illegible] 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·34*), 9·57, 12·09§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада.